Твір ЗНО «Чи варто скаржитися на долю, чи вона у наших руках»

Я вважаю, що на долю скаржитися не варто. Кожна людина і справді, образно кажучи, тримає свою долю своїми власними руками. Звичайно, це вираз-метафора: просто за свою долю кожен, коли стає дорослим, відповідає сам.

Свою думку я можу обґрунтувати, по-перше, тим, що особистість має право вибору. Наприклад, кожен громадянин України може вільно вибирати свою майбутню професію. Людину у сучасному суспільстві мало хто може силувати зробити вибір, якого вона сама не хоче.

По-друге, скаржитися на долю – це означає перестати цінувати те, що маєш. А цінувати все, що доля тобі дала, дуже важливо. Наприклад, в нашій країні більшість людей має все необхідне. Коли сталася війна, держава допомогла вимушеним переселенцям, постраждалим. І прості люди кинулися рятувати теж. Громадяни, що соціально незахищені, в Україні мають право на допомогу. І вона до них надходить! В деяких інших країнах світу, наприклад, в багатьох державах Африки, люди не мають можливості цим користуватися.

З української літератури можна узяти багато прикладів персонажів, які вміли не скаржитися на долю, а змінювати її. Наприклад, герой роману Нечуя-Левицького «Микола Джеря» не став працювати на пана, а пішов шукати вільного заробітку. А Роксолана, героїня книги Павла Загребельного, не опустила рук, опинившись в неволі, а змогла домогтися високого статусу.

Інколи доля випадає людині тяжка. Трапляється, що стається горе, нападають негаразди: вони валяться на людину цілою купою. Тоді дуже хочеться заплакати та поскаржитися на долю.

Але досить поплакати та витерти сльози, а потім знову піти своєю дорогою та жити. Сидіти довго та ридати, як я вважаю, зовсім не треба. Це не несе ніякої користі. Варто змінювати долю на краще!